

nogen Sinde har der været anført saadant fra os; vi har holdt os til ganske positive Kendsgerninger, det, som er oplyst i Kommissionen, og vi har bygget vore Angreb derpaa og intet andet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Jeg skal slutte denne Diskussion med at konstatere, at den tidligere radikale Statsminister har ikke her villet svare paa det Spørgsmaal, jeg har rettet til ham: Om den Erklæring, han har fremsat, er Frugten af, at han har spurgt sine Kolleger, eller det er noget, som han saadan har gjort ganske paa det løse, maaske som et politisk Kampmiddel overfor os.

Henningsen: Det, jeg ønsker at sige noget om, ligger i et ganske andet Plan, ja, i et Plan, der maaske er saa vidt fjernet fra dette, som det overhovedet er muligt. Naar jeg har ønsket at sige noget ved denne Lejlighed, er det nemlig i Anledning af, at det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt har gjort Præstevalget ved St. Knuds Kirke i Odense til Genstand for Omtale her i Folketinget. Den Præsteansættelse, der har fundet Sted derovre, har sat Sindene stærkt i Bevægelse indenfor visse kirkelige Retninger, ikke alene i Odense og ovre paa Fyn, men i store Dele af Landet. Kritikken mod Kirkeministeren er, saa vidt jeg ved, kun fremkommet fra Indre Missions Side, og denne Kritik har sat ind paa to Punkter, idet det har været hævdet, at den Indstilling, der har været foretaget af Kirkeministeren, var i Strid med Menighedsraadslovens § 37, andet Stykke, og at der ved dens trufne Afgørelse var begaaet en Uret mod Indre Missions-Mindretallet i Odense. Det var ogsaa om disse to Punkter, Diskussionen drejede sig i Fredags, da dette Spørgsmaal kom til Behandling her, foranlediget af det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt.

Hvad angaar det første Punkt, saa var der ingen her i Rigsdagen, som turde paastaa, at Ministeren ikke var i sin lovlige Ret til at foretage den Indstilling, Ministeren foretog, og jeg maa sige, at jeg ogsaa er meget i Tvivl om, at der efter den Debat, der førtes om dette Spørgsmaal, virkelig er nogen, som for Alvor tør drage Ministerens Ret i Tvivl paa dette Omraade. Men det er jo ikke nok, at en Minister staar paa Lovens Grund, en Minister skal selvfølgelig ogsaa handle forsvarligt overfor den Menighed, hvem Sagen angaar, og i et Tilfælde som dette, hvor der er flere Præster ved den

samme Kirke, og hvor der er tillagt Ministeren en særlig Pligt til at skønne, skal Ministeren selvfølgelig overveje, hvilken af de indstillede Præster der har de bedste Betingelser for paa en god Maade at røgte den Gerning, der bliver ham betroet. Og her er jeg ved det andet Punkt, hvorom Diskussionen har drejet sig, og som har været stærkt kritiseret fra Indre Missions Side, idet man har hævdet, at selv om Ministeren havde juridisk Ret til at indstille en grundtvigsk Præst til det ledige Embede, var det at gøre Uret mod Indre Missions-Mindretallet.

Efter min Opfattelse er ogsaa denne Kritik aldeles grundløs. Forholdet er det, at der ved St. Knuds Kirke var ansat i alt fire Præster; der var Stiftsprovst Lützhøft, som tilhører Centrum, den residerende Kapellan, Emil Koch, som er grundtvigsk, Pastor Poulsen, som staar udenfor de kirkelige Retninger, og endelig Pastor Balling, som hører til den grundtvigske Retning. Det vil sige, at der oprindeligt var to grundtvigske Præster, een som tilhører Centrum og een, der stod udenfor de kirkelige Retninger. Da Pastor E. Koch havde taget sin Afsked, var der altsaa kun een grundtvigsk Præst ved Kirken; og som Forholdene var derovre, maatte saavel Ministeren som Biskoppen have Lov til at gaa ud fra som givet, at Pastor Balling, saafremt han ikke fik det ledige Embede som residerende Kapellan ved St. Knuds Kirke, meget hurtigt vilde blive kaldet til et andet Embede, og naar det var sket, var der kun tilbage ved St. Knuds Kirke de to Præster, nemlig Stiftsprovst Lützhøft, som tilhører Centrum, og Pastor Poulsen, som staar udenfor de kirkelige Retninger.

Nu kan det nok siges, som det ærede Medlem sagde i Fredags, at den Slags Ting kan Ministeren ikke vide. Jo, den Slags Ting kan Ministeren vide, og jeg vil sige, at det endogsaa er hans Pligt at vide det; Ministeren bør vide, hvorledes Forholdene vil udvikle sig ved en saadan Kirke, før han foretager sin Indstilling. Det var ogsaa ud fra denne Forudsætning — og den har jo vist sig at være rigtig, idet Pastor Balling allerede er kaldet til Præst i Nyborg —, at Ministeren og Biskoppen maatte foretage deres Indstilling; de maatte overveje, hvilken af de to Retninger, den grundtvigske eller Indre Mission, der havde Krav paa at faa det ledige Embede, og hvilken der burde vente, til det næste Embede blev ledigt ved St. Knuds Kirke.

Naar Ministeren og Biskoppen har været enige om, at det var rigtigst til det ledige Embede at kalde en grundtvigsk